

NETHERGRIM

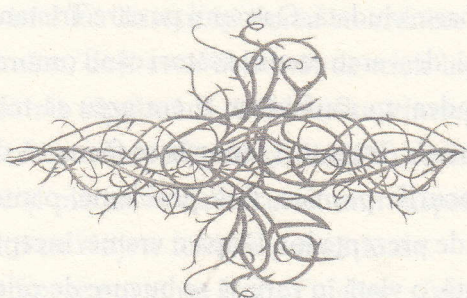
NEIERTĂTORUL

CARTEA 1

MATTHEW JOBIN

EDITURA
UNICART

Prolog

Cel mai grozav cal pe care l-am întâlnit în viața mea a fost un armăsar roșcat cu o stea albă în frunte. Îl chema Ienupăr – un nume ciudat pentru un cal de luptă, dar acesta fusese numele pe care îl primise la naștere, iar stăpânul nu i-l mai schimbase niciodată. Cât despre stăpân, era cel de-al patrulea fiu al lordului unui mic ținut îndepărtat din miazăzi. Băiatul ascultase toate istorisirile care se spuneau despre toți marii eroi din vechime, iar când poveștile se terminau, voia să le mai audă o dată, mult după ce ceilalți băieți începuseră să le disprețuiască. Când împlini șaisprezece ani, tatăl său i-l dăruie pe Ienupăr pentru că nu mai avea ce pământ să-i lase moștenire, așa că băiatul – Tristan, pe numele său – îi mulțumi pentru cal, pentru armura și sabia primite și plecă de-acasă călare. Avea prea mulți frați ca să-i simtă cineva lipsa cu adevărat. Tristan și Ienupăr bătură drumurile luni întregi, în căutare de fapte bune și, după o vreme, chiar le săvârșiră – fapte neînsemnate, discrete, în mici cătune și pe moșii de la capătul pământului. Tristan avea adesea scutul zgâriat și trebuia să și-l repare. Sabia îi era zimțată, dar o ascuțea cu grijă. Ienupăr devenise un cal neînfricat, iar la

vestea apropierii lor, creaturile întunericului se ascundeau în văgăunile lor.

Dar lumea nu e ca în povești sau, dacă e, atunci este o poveste cu o intrigă foarte ciudată. Oamenii pe care Tristan îi ajuta erau foarte săraci și, deși erau recunoscători când omora un quiggan sau când prindea un răufăcător, îi era greu să trăiască din ce primea în schimb. Tristan și Ienupăr se făcuseră duri și sălbatici, dar în locurile pașnice, fără probleme, oamenii nu prea aveau nevoie de prezența lor. După o vreme, începu să viseze la o altfel de viață, o viață în care să se bucure de căldura focului, de o mâncare bună și de voioșia prietenilor.

Într-o bună zi, în timp ce călătorea printr-un ținut din miazăzi, pe lângă curbura munților, Tristan se întâlnește cu un lord și cu cavalerii săi, bărbați bine hrăniți, cu zale poleite și călare pe niște cai de luptă impresionanți. Îi porunciră să se oprească, căci auzisera povești despre acest tânăr care bătea hotarele și făcea acte de vitejie pentru cei sărmani.

Lordul îl invită pe Tristan la curtea sa, unde acesta își povestește aventurile cu harul pe care îl au numai cei ce spun adevărul-adevărat. Curtenii stătură să-l asculte toată noaptea, iar când Tristan termină cu poveștile, lordul ridică pocalul și îi propuse să devină cavaler la curtea sa. Tristan fu copleșit de bucurie și jură cu sfințenie să-și servească stăpânul până la sfârșitul vieții.

În fine, lucrurile păreau să intre pe un făgaș mai bun. Tristan era un tânăr cavaler galant în slujba unui stăpân puternic, călare în fruntea avangardei, îmbrăcat cu o armură strălucitoare. Dar, cu scurgerea lunilor, Tristan începu să descopere lucruri îngrijorătoare. Auzi că dincolo de hotare, ca și înainte, erau probleme: boggani în iazurile morilor, hoți și asasini la

drumul mare, genul de lucruri pe care înainte, când era pe cont propriu, se ducea și le rezolva. Dar acum era un cavaler legat prin jurământ și stăpânul său nu-i permitea să mai ajute pe nimeni. Stăpânul lui Tristan își dorea cu ardoare să dețină cât mai mult pământ, deși avea deja atât de mult încât nu puteai să-l străbați într-o săptămână. Uneltise luni întregi, făcându-și planuri în secret și cumpărându-și aliații cu cufere de aur. Alți lorzi veniseră și pleaseră de la curte, unii înspăimântați, alții furioși, iar alții cu rânjete teribile și nesățioase.

În scurt timp, se porni un război, a cărui singură cauză era faptul că lordul lui Tristan își dorise să domnească peste încă și mai multe pământuri. Tristan făcuse un jurământ și asta însemna că nu avea de gând să-și părasească stăpânul, indiferent de cât de nefericit devenise, căci fusese crescut să-și respecte cuvântul dat, mai ales când cuvintele erau jurăminte sacre. Stăpânul său atacă o moșie din apropiere, luptând până la capăt. Tristan se găsi dintr-odată nu printre monștri, ci în mijlocul unei lupte împotriva altor oameni cu care nu avea nimic de împărțit. Încercă, de fiecare dată când avu ocazia, să dea dovadă de milă, dar oamenii tot mureau din cauza sabiei lui, oameni cumsecade, care nu-și meritau soarta. Uneori nu putea să doarmă noaptea, și o voce firavă dinăuntrul său se întreba dacă nu cumva ar fi fost mai bine să moară el însuși.

În cele din urmă, asediază unul dintre falnicele castele dușmane. Stăpânul lui Tristan credea că va câștiga atacând fulgerător și cu forță, așa că, într-o noapte călduroasă de vară, le ordonă soldaților să arunce scări peste ziduri și să încerce să ia castelul cu asalt. Escaladară postul de pază de la poartă și coborâră podul basculant sub o ploaie de săgeți. Crezând

că victoria era aproape, stăpânul lui Tristan năvăli înăuntru, conducându-i pe cavaleri departe de infanterie. O mare greșală, căci dușmanul din interior era mult mai puternic decât prevăzuse el. Din turnuri țâșni un puhoi de soldați, prinzându-i pe cavaleri în curtea de dedesubt. Tristan încercă să-și apere stăpânul aruncându-se în fața fiecărui inamic care se apropia, dar asta nu folosi la nimic. O săgeată îl lovi pe lord în gât, iar acesta căzu mort de pe cal. Atacul fusese un eșec. Curtea era plină de morți și de muribunzi. Tristan coborî sabia și se uită în jurul său ca prin vis, noroc cu Ienupăr care-și croi drum printre luptători, salvându-se pe sine și pe stăpânul său. Își aruncă sabia și aceasta zdrăngăni pe pietre; își aruncă și scutul. Înăhță hamurile și fugi călare prin ploaia de săgeți, lăsându-și propria armată în spate și pierzându-se în noapte. Nimeni nu-l mai văzu vreodată în acel ținut.

Caruselul anotimpurilor continuă să se învârtă. Tristan și Ienupăr redeveniră niște ființe singuratice și rătăcitoare, dar, de data asta, lui Tristan îi era frică și rușine și nu mai încerca să facă pe eroul. Șaua lui Ienupăr fu vândută pentru mâncare, la fel și inelul lui Tristan, dăruit de mama lui, și cu toate acestea abia aveau din ce să supraviețuiască. Hoinăriră luni întregi, un tinerel zdrențuit și mârtoaga lui, până când ajunseră în miază-noapte, în mijlocul unei ierni ca asta de acum.

În acea iarnă, într-un loc nu departe de aici, era o mică așezare năpădită de necazuri. Sătucul era la marginea regatului, izolat și aflat pe un drum atât de străvechi, încât nimeni nu știa cine-l construise. Tristan intră călare în sat la lăsarea serii. Se furișă pe lângă fiecare casă și, negăsind pe nimeni, ajunse la o răscruce unde era un mic han. Nu se auzea niciun sunet dinăuntru, dar zări prin ferestre o lumină care pâlpâia. Tristan

aruncă o pătură peste Ienupăr, îl conduse în grajdul gol din spate și apoi deschise ușa hanului.

– E curent, se auzi o voce.

Cel care vorbise era singur înăuntru. Stătea cu picioarele lângă foc și cu gluga mantiei sale negre și elegante pe cap. Părea – surprinzător pentru o astfel de noapte – că citește ceva.

– De ce nu ești la conac, cu ceilalți? întrebă silueta, fără să se întoarcă.

Tristan intră înăuntru și închise ușa.

– Vă rog! Sunt un călător amărât. Nu știu unde ar trebui să mă aflu. Afară e foarte frig.

Celălalt se întoarse spre el și îl privi.

– Tu, prietene, cred că ești cel mai ghinionist călător din lume.

Tristan se apropie de lumina și căldura focului. Își dădu seama că bărbatul îl credea a fi un cerșetor sau un sclav fugar. Cu siguranță, așa și arăta. Tunica lui zdrențuroasă era făcută pentru cineva mult mai scund ca el. Papucii și-i vânduse cu luni în urmă, iar picioarele le avea învelite în cârpe. În timpul tristei lui călătorii, barba îi crescuse încâlcită, iar ochii i se afundaseră în orbite.

Bărbatul se aplecă să arunce un buștean în foc.

– Proprietarul hanului este la conac, cu ceilalți. Acolo ar trebui să fii și tu, dacă vrei să supraviețuiești.

Tristan își încălzi mâinile la foc.

– Ce se întâmplă aici?

Bărbatul se uită la el cu o privire plină de curiozitate și ușor amuzată.

– Călătorule, spune-mi, încotro te îndrepti?

– Nu știu. Urmam și eu drumul.

– Ei bine, până aici ți-a fost. Odată, dincolo de acest loc, erau câteva gospodării; acum n-a mai rămas decât cenușa din ele. Drumul urcă la munte, dar n-o să ajungi acolo. Neiertătorul e aici. I-a găsit pe oamenii ăștia care locuiesc în coasta lui și acum e furios.

– Neiertătorul?

Tristan se așează lângă el și se încălzi la foc.

– Credeam că e doar o legendă.

– Ce bine ar fi fost să fie doar o legendă!

Bărbatul dădu paginile până la sfârșitul cărții și apoi o închise cu un oftat.

– Nimic. Nimic care să ne fie de ajutor.

– Ce citești? întrebă Tristan.

– Jurnalul maestrului meu. A treia oară, spuse bărbatul. Căutam să citesc vreo învățătură secretă despre Neiertător, să-i aflu vreo slăbiciune pe care s-o pot folosi împotriva lui.

– Și unde e maestrul tău?

– E mort, împreună cu straja, servitorii, caii, ghizii și ucenicii lui, mai puțin eu. Sunt singurul care a supraviețuit.

Bărbatul cu mantie râse, scurt și amar.

– Exploram trecătoarea, căutând vreun semn al legendarului Monstru-Negru.

Tristan se ridică și privi printre crăpăturile obloanelor. Nu văzu decât drumul înzăpezit și casele întunecate.

– Și vine aici?

– Da, vine, răspunse bărbatul. Se cunosc asemenea lucruri din vechime. Sătenii știu mai puțin decât știu eu, dar legendele sunt suficiente ca să le hrănească frica. Acum sunt la conac, ca să hotărască ce e de făcut.

– Și tu de ce nu ești cu ei?

Bărbatul se uită la umbrele de pe pereții tavernei.

– Nu-mi plac mulțimile, și se poate muri la o adică foarte bine și aici.

Tristan fu străbătut de un fior, căci știa să recunoască disparea când o întâlnea.

– Ești sigur că nu există speranță?

Bărbatul îl măsoară pe Tristan din cap până-n picioare.

– Cum te cheamă pe tine?

Tristan ezită, căci trecuse ceva vreme de când nu-și mai spusese numele adevărat, la început de frică, apoi de rușine și, în cele din urmă, din deznădejde. Dar ceva în felul în care îl privea bărbatul acela îl îndemna să rostească adevărul.

– Eu sunt Tristan.

– Mie poți să-mi spui Vithric, spuse bărbatul. Dă-mi un sfat, Tristan. Neiertătorul s-a trezit și mi-a omorât maestrul, un vrăjitor puternic. I se supun creaturi odioase din multe dimensiuni. În noaptea aceasta vor intra în sat și-l vor distruge, mă îndoiesc că mâine vreunul dintre noi va mai fi în viață. Sunt aproximativ o sută de oameni adunați la conac, dintre care patruzeci sunt copii și o duzină sunt bătrâni și bolnavi. Câțiva dintre ei sunt înarmați, dar niciunul nu are vreo armă mai de Doamne-ajută. Tu ce-ai face în situația asta?

Tristan fu surprins, căci de mult timp nu-l mai privise cineva ca și cum părerea lui ar fi contat.

– Cum e construit conacul satului?

– E din lemn, pe o fundație de piatră, cu acoperiș de stuf.

Tristan dădu din cap.

– N-o să țină. Reflectă pentru o clipă. E posibil ca sătenii să-și cumpere libertatea. Dacă pun laolaltă toată avuția lor și o plătesc drept tribut, poate că Neiertătorul o să-i lase în pace.

– Aici, în miazănoapte, Neiertătorul are multe nume, răspunse Vithric, cum ar fi Bătrânul muntelui, Hoțul de copii, Năpasta mamelor. Se spune că nu-l interesează decât carnea de copil.

Tristan văzu cu ochii minții toți copiii aceia așteptându-și sfârșitul la conac, iar acest gând îl îngrozi.

– Trebuie să facem ceva!

– N-avem ce, spuse Vithric. Sătenii ar face bine să-și petreacă noaptea săpându-și propriul mormânt. Poate vor avea noroc și, după ce termină cu ei, Neiertătorul le va arunca oasele acolo.

– Ar putea să fugă. Tristan se ridică în picioare. Da, ar putea să fugă. Dacă rămân împreună...

– Sunt patruzeci de mile până la cel mai apropiat sat și șaizeci până la castelul din Orașul de Sus, spuse Vithric. Sunt ca și morți. Și noi la fel.

Tristan începu să se plimbe încolo și înapoi prin cameră.

– Câți cai au?

– Niciunul. Maestrul meu i-a închiriat pe toți și acum sunt fie mâncați, fie rădăciți pe munte.

Vithric își ridică mâinile în aer și apoi le lăsa să cadă pe lângă corp.

– Dacă ar fi dimineață și dacă cei mai iuți nu i-ar aștepta pe cei mai înceti, măcar câțiva s-ar salva. Dar e noapte, iar mamele își vor duce copiii în brațe, fiii își vor purta tații bătrâni pe umeri și vor muri cu toții pe drum. Unele dintre creaturile astea se mișcă pe întuneric destul de rapid.

– Știu și eu asta.

Lui Vithric i se ivi un zâmbet trist pe față.

– Să înțeleg că nu vrei să te mai joci de-a călătorul rătăcitor? N-ai fost deloc convingător, dragă cavaliere.

– Ce rost are să mă ascund, dacă asta e ultima mea noapte pe pământ?

Tristan privea fix focul. Vithric îl privea și el. Nu se uitau unul la altul.

– Ia spune-mi, când te-ai luptat, pentru ce te-ai luptat?

– Am fost odată în slujba unui mare lord, spuse Tristan. Credeam că mă lupt pentru onoare, dar în realitate mă luptam ca să-și satisfac el lăcomia. Am omorât oameni buni, le-am transformat soțiile în văduve, iar copiii în orfani și asta numai ca să mă laude stăpânul.

– Cel puțin ești mai sincer decât ceilalți cavaleri pe care i-am cunoscut, spuse Vithric. Și, altceva?

– Odată, aproape în altă viață, călătoream din sat în sat, protejându-i pe oameni fără să am nicio așteptare de la ei. Nu le-am cerut niciodată mai mult decât aveau și nu aveau niciodată prea mult. Toată avuția mea era compusă din sabie, scut, cal și onoarea mea.

– Și recunoștința lor, spuse Vithric. Laudele și iubirea lor. Și cu timpul, în vreme ce salvai din ce în ce mai multe vieți de oameni sărmani, ai început să te întrebi...

Tristan se uită în sus, la grinzi.

– Am început să mă întreb dacă făceam toate astea pentru că aveau ei nevoie de mine sau pentru că eu aveam nevoie de laudele lor.

Vithric aprobă din cap.

– Asta-i întrebarea. Mi-ar fi plăcut să discutăm despre această problemă, căci se pare că ești mai profund decât marea majoritate a oamenilor. Din păcate însă, timpul nu este de partea noastră.

– Ai dreptate.

Tristan se ridică de lângă foc.

– Vino cu mine!

– Ce vrei să spui? îl rezezi Vithric. Am discutat deja. Nu există scăpare.

Tristan deschise ușa.

– Mi-am pierdut sabia și scutul. Poate că mi-am pierdut și onoarea, dar nu mi-am pierdut calul.

– Vino!

Buimac, Vithric îl urmă la grajd.

– Va trebui să călărești fără șa.

Îl mângâie pe Ienupăr pe bot.

– Rămas-bun, prieten drag. Ai grijă ca omul ăsta să ajungă într-un loc sigur.

Vithric îl privi cu uimire pe Tristan.

– Ai fi putut să fugi. Ai fi putut să-ți iei calul și să pornești la galop din clipa în care ai aflat că ești în pericol.

– Îl cheamă Ienupăr.

Tristan îi conduse pe amândoi până la drum.

– Nu-ți cer decât să ai grijă de el.

– Îmi dăruiești speranța vieții, spuse Vithric. Cum știi că sunt demn de un asemenea dar?

Tristan îl ajută să-l încalece pe Ienupăr.

– Trebuie să devii demn de el.

Vithric înhăță hamurile. Se uită la Tristan, apoi privi în depărtare.

– Și tu, tu ce ai de gând să faci?

– Să-i ajut pe oamenii din sat să scape, dacă pot, și dacă nu pot, să mor alături de ei.

Tristan lovi ușor crupa calului.

– Hai, fugi, și nu te uita înapoi!

Ienupăr o luă din loc la galop pe drumul înghețat și pustiu. Tristan se întoarse și se îndreptă de unul singur spre conac, dar nu apucă să meargă prea mult, că simți un fior pe șira spinării. Se uită de jur împrejur și observă că dinspre padocuri, dinspre grădină și dinspre staul se apropiiau slujitorii Neiertătorului. N-avea cum să ajungă în viață la conac. Chiar dacă știa că e inutil, adoptă o poziție de luptă.

– Știu ce sunteți, am mai dovedit eu de-alde voi. N-am să mor de frică. Veniți și mă luați, dacă puteți.

Creaturile se apropiară, ivindu-se de sub casă și de sub căpițele de fân. Înainte ca ele să ajungă pe drum și să capete niște forme și mai înspăimântătoare, Tristan auzi zgomotul unor copite apropiindu-se în galop. La început crezu că i se năzare, apoi crezu că sunt sătenii, dar zgomotul venea din direcția opusă. Se uită în josul drumului și nu-i veni să creadă ce văzu.

Da. Erau Ienupăr și Vithric, care se apropiau ca fulgerul, la o răsuflare distanță de creaturile Neiertătorului.

– Am venit să-ți întorc darul.

Vithric îl apucă pe Tristan de mână și astfel se împrieteniră cel mai mare cavaler și cel mai mare vrăjitor pe care i-a cunoscut lumea vreodată. Știți, înainte să poată salva sătucul și apoi regatul și apoi întreaga lume, trebuiau să se salveze unul pe celălalt.